

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 019692 15 U
Sarajevo, 22.01.2016. godine.

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Branimira Orašarin, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Zavod Zdravstvenog Osiguranja Kantona SARAJEVO, ulica Ložionička br. 2, protiv rješenja broj: UP1 03-1-37-5-224/15 BA od 10.09.2015. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih/osobnih podataka u BiH, u upravnoj stvari odgađanja izvršenja upravnog akta, na nejavnoj sjednici održanoj dana 22.01.2016. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH, broj: UP1 03-1-37-5-224/15 BA od 10.09.2015. godine, koje je konačno u upravnom postupku, odbijen je zahtjev tužitelja za odgađanje izvršenja konačnog upravnog akta Agencije za zaštitu ličnih/osobnih podataka u BiH, kojim je zabranjeno tužitelju da osim Izvještaja o privremenoj spriječenosti za rad, prikuplja medicinsku dokumentaciju osiguranika od njihovih poslodavaca u svrhu rješavanja zahtjeva za refundaciju naknade plaće za vrijeme privremene spriječenosti za rad preko 42 dana, te se nalaže Zavodu zdravstvenog osiguranja Kantona Sarajevo da, osim Izvještaja o privremenoj spriječenosti za rad, uništi medicinsku dokumentaciju osiguranika prikupljenu od njihovih poslodavaca, koju upravnu mjeru je Zavod dužan izvršiti u roku od 90 dana od dana prijema rješenja.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj je osporio pravilnost rješenja tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH i navodi da tužbu podnosi zbog prekoračenja granica ovlaštenja koja su tuženom data pravnim propisima i suprotno cilju u kojem mu je ovlaštenje dato, nepravilne primjene zakona, te pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i izvođenja nepravilnog zaključka u pogledu činjeničnog stanja sa prijedlogom da sud tužbu usvoji, a pobijano rješenje u cijelosti poništi kao nezakonito. U obrazloženju tužbe navodi da je tuženi pobijanim rješenjem dao sebi za pravo da odlučuje o stvarima iz sudske nadležnosti što je u suprotnosti sa svrhom instituta upravnog spora, čime je tužitelju onemogućeno pravo na sudsku zaštitu od potencijalnih nezakonitih akata organa uprave. Ovo iz razloga što su svi uslovi u

skladu sa članom 18. stav 4. Zakona o upravnim sporovima BiH za sudske odlučivanje o zahtjevu tužitelja za odlaganje izvršenja rješenja tuženog broj: UP1 03-1-37-7-120-3/15 BA od 13.07.2015.godine, ali da je pobijanim rješenjem tuženi de facto donio odluku o tom pitanju zbog čega je smatra prekoračio granice ovlaštenja koja su data pravnim propisima i donio odluku suprotno cilju u kojem mu je to ovlaštenje dato. Nadalje, smatra da nigdje nije propisano (iako to tvrdi tužena u obrazloženju osporenog rješenja) da sud odlučuje o odlaganju izvršenja konačnog upravnog akta samo u izuzetnim slučajevima kada je u pitanju javna nabavka, dok u drugim slučajevima odlučuje institucija koja je donijela konačni akt čije se odlaganje traži. Ovo nije predviđeno članom 18. Zakona o upravnim sporovima BiH, koji je lex specialis propis po kojem se vodi upravni spor, pa je iz ovog razloga propis pogrešno primjenjen na štetu tužitelja. Smatra da tužena neosnovano tvrdi da je tužitelj trebao podnijeti dokaze kakva bi šteta mogla nastati, kod činjenice da uništenje dokumentacije znači nepovratni gubitak dokumentacije što je samo po sebi šteta. Konačno smatra da tužena pogrešno tumači stav 3. člana 18. Zakona o upravnim sporovima BiH, jer je namjera zakonodavca da obaveže nadležnu instituciju da i u drugim slučajevima odnosno uslovima, osim onih navedenih u stavu 2. člana 18. Zakona, odgodi izvršenje konačnog upravnog akta ako to javni interes dozvoljava.

U odgovoru na tužbu tužena je predložila da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Prema stanju spisa, tužitelj Zavod zdravstvenog osiguranja Kantona Sarajevo, pokrenuo je upravni spor protiv rješenja tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini broj: UP1 03-1-37-7-120-3/15 BA od 13.07.2015.godine. U tužbi je postavio zahtjev za odgađanje izvršenja konačnog akta do donošenja sudske odluke. Kako, u smislu odredbe člana 18. Zakona o upravnim sporovima BiH, o zahtjevu za odlaganje izvršenja odlučuje nadležna institucija za provođenje izvršenja, sud je pozvao donosioca akta čije se odlaganje traži da donese odluku o ovom zahtjevu. Agencija za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini je dana 10.09.2015.godine rješenjem broj: UP1 03-1-37-5-224/15 BA zahtjev tužitelja za odgađanje izvršenja pobijanog rješenja Agencije kao neosnovan odbio, nalazeći da nisu ispunjeni uslovi da se zahtjevu udovolji, obzirom da tužitelj nije istakao činjenice niti je dostavio relevantne dokaze koji bi opravdali donošenje odluke kojom bi se takvom zahtjevu udovoljilo.

Pravilno je Agencija za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini u konkretnom slučaju nakon što je ispitala osnovanost zahtjeva tužitelja za odgađanje izvršenja konačnog akta do donošenja sudske odluke odlučio kao u dispozitivu osporenog rješenja iz sljedećih razloga.

Zakonom o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj: 19/02 do 74/10) odredbom člana 18. stav 2. i 3. propisano je da će po zahtjevu tužitelja, nadležna institucija za provođenje izvršenja pobijanog konačnog upravnog akta odgoditi izvršenje do konačne sudske odluke, ako bi izvršenje nanijelo štetu tužitelju koja bi se teško mogla popraviti, a odgađanje nije protivno javnom interesu, niti bi se njime nanijela veća nenadoknadviva šteta protivnoj stranci. Uz zahtjev za odgađanje

mora se priložiti dokaz o podnesenoj tužbi, a po svakom zahtjevu nadležna institucija mora donijeti rješenje najkasnije u roku od 3 dana od prijema zahtjeva za odgodu izvršenja. Odredbom člana 18. stav 4. istog Zakona propisano je da, pod uslovima iz stava 2 i 3. ovog člana, o odgađanju izvršenja konačnog upravnog akta protiv kojeg je podnesena tužba, može odlučiti i sud kome je tužba podnesena, ako to pismeno zatraži tužitelj.

Iz navedenih odredbi proizlazi da nadležna institucija za provođenje izvršenja pobijanog konačnog upravnog akta može odgoditi izvršenje konačnog upravnog akta do konačne sudske odluke, ako tužitelj u svom zahtjevu konkretno navede okolnosti i činjenice koje bi ukazivale da bi se izvršenjem osporenog akta njemu nanijela šteta koja bi se teško mogla popraviti, kao i da priloži odgovarajuće dokaze o tim činjenicama i okolnostima. Osim toga tužitelj je dužan da ukaže na činjenice i dostavi dokaze iz kojih proizlazi da odgoda izvršenja konačnog upravnog akta nije protivna javnom interesu i da odlaganjem izvršenja protivna strana, neće pretrpiti nenadoknadivu štetu. Navedeni uslovi moraju biti ispunjeni kumulativno. Nadležna institucija mora steći uvjerenje da se radi o mogućoj šteti koja je takvog karaktera da je neophodno spriječiti izvršenje konačne odluke do donošenja sudske odluke o zakonitosti akta u meritumu. Ovo zahtjeva aktivno učešće tužitelja i njegovu obavezu da priloži odgovarajuće dokaze o tim činjenicama i okolnostima.

Prema tome, tužitelj u svom zahtjevu mora da pruži odgovarajuće dokaze ili bar učini vjerovatnim, da su navedeni zakonski uslovi ispunjeni, posebno u pogledu štete koja bi izvršenjem konačnog upravnog akta njemu bila nanesena i da se odlaganjem izvršenja ne nanosi veća nenaknadiva šteta protivnoj stranci. Odluka o odgađanju izvršenja se ne može zasnivati na navodima zahtjeva, bez odgovarajućeg dokaza koji će potvrditi navode i učiniti opravdanim donošenje privremene mjere.

U konkretnom slučaju pravilan je zaključak Agencije za zaštitu ličnih podataka u BiH da navodi zahtjeva nisu ničim argumentovani, jer uz zahtjev nisu dostavljeni dokazi, niti su navedene okolnosti koje bi opravdale odgađanje izvršenja, pa se na osnovu samog zahtjeva ne može zaključiti da bi izvršenjem rješenja za tužitelja nastala šteta, a posebno takva šteta koja bi se teško mogla popraviti. Paušalno navođenje u zahtjevu da se radi o takvoj šteti, bez konkretnih činjenica i dokaza koji bi na to upućivali, nisu osnov da se u skladu s citiranim odredbama udovolji podnesenom zahtjevu tužitelja. Pri tome, tužena je pravilno primjenila citirane propise što čini neosnovan prigovor tužbe koji se odnosi na pogrešno tumačenje i primjenu člana 18. Zakona o upravnim sporovima BiH.

Prigovore u pogledu povrede postupka, jer mu onemogućeno pravo na sudsku zaštitu od potencijalnih nezakonitih akata organa uprave iznijete u tužbi ovo Vijeće cijeni neosnovanim. Ovo iz razloga što je tužitelju dato pravo na sudsku zaštitu time što je protiv rješenja donesenog po zahtjevu za odgodu izvršenja dopušteno pokretanje upravnog spora.

Vijeće napominje da se u predmetnom upravnom sporu ispitivanje zakonitosti upravnog akta protiv kojeg je pokrenut upravni spor ograničava na ispitivanje osnovanosti zahtjeva tužitelja za ogađanje izvršenja rješenja koje je donijelo Konkurencijsko vijeće BiH, odnosno postojanja pretpostavki koje su propisane članom 18. Zakona o upravnim sporovima BiH.

Obzirom na izneseno sud nije utvrdio postojanje zakonskih pretpostavki za odgađanje izvršenja osporenog konačnog upravnog akta, zbog čega je osporeno rješenje kojim je odbijen zahtjev tužitelja pravilno i zakonito, pa je odlučeno kao u dispozitivu rješenja na osnovu člana 37. stav 1. i 2., u vezi sa članom 18. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo

